

Slavica Juhas

JACĀ OD
MRAKA

(zbirka poezije i proezije)

2025. godine

JAČA OD MRAKA

Autorica: Slavica Juhas

Recenzija:

Zlata Knez

Uredio:

Nenad Grbac

© Copyright Slavica Juhas. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*Bježim od tebe. Bježim u poeziju,
a kao popudbinu u venama nosim
otrov progutanih izričaja.*

Slavica Juhas

Pripremila: Slavica Juhas

Uredio i obradio: Nenad Grbac

BIT ĆE BOLJE

GOVOR PERA

Godine otječu ka krajnjemu cilju,
prohladni dani kroz moj život tutnje,
a valovi burkaju se u drhtavom žilju,
strepeći pred prvom eksplozijom šutnje.

Jesu li morala proći desetljeća
da do mojih ušiju dopre žuđeni zvuk?
Sada, kada žiću dogorijeva svijeća,
a pod tjemenom ustrajno huče ćuk?

Pred zjenice već spušta se mreža gusta,
ufanje škropim grančicom ružmarina,
iz promišljaja čupam bodljike propusta...
a ti želiš zagrmiti ispod surih brčina?!

Skupi svoje škrte, beskorisne riječi,
smotaj ih u klupko nečiste savjesti
i od mojega se uvenuća odaleči.
Kasno je za srcedrapajuće ispovijesti.

Premda već u svijesti mirišu cedrovi,
a pred sudbom dižu se mramorni vidici,
ne dam da mom dahu popucaju šavovi...
Još me govor pera drži na Zemljici!

LUDARA

Srušila sam svjetove od karata,
krov i zidine dvorca Ganglota.
Užgala sam haljinu od brokata
i spalila šize kraljičina života.

Sada dramim u žrvnju besmisla
i pitam se jesam li pogriješila,
jer dan nakon djela nesuvisla
bizarna me dubioza preplavila.

Prtljam po ostacima ruševina,
gasim još zadimljena zgarišta,
kad iznebuha grune me taština:
Poet bez maštarija... ima li išta?!

Iz pisaljke šiknulo je radovanje,
kada tintom izlih temelje za dvor
i kralju šutnje kad vratih postojanje,
u ludari koju obožava pjesmotvor.

SOJENICA

Kada sklopim oči, vidim da smiješite se
nekako ljepše, nego dok bili ste živi,
kada imali ste različite adrese,
a na svakoj od njih korpus bolešljivi.

Sada složno živite u sojenici
pričvršćenoj za čvrsti, plavetni oblak,
u koju nikada neće ući liječnici
da udare pečat na vaš smrtni časak.

Prošli ste kroz granice izdržljivosti,
odbacili skupe krtičnjake kaputaša,
zašivenu kožu, crna pluća, kosti
i umne lance zemaljskih robijaša.

Smijete se, je li?, dok gledate dolje
kako kružimo oko odskočne daske
i, usprkos neprekidnoj 'životobolji',
kandžama držimo se za tlo i maske.

Ne znam hoće li me uvis lansirati
biološki sat, bolest ili kakva nezgoda,
ali neka tada anđeo me doprati
do zvjezdaste sojenice mojega roda.

VARKA IZGLEDA

Kada žena povuče se u sebe
i zabrine te manjak interesa,
znaj da uplašena hita do tebe
da zagrlj te iza vidnih zavjesa.

Kada žena tiša je od rasta kose
i tvrdoglavom šutnjom odbija te,
znaj da tada ispod krvave rose
strahovi u njoj praznu slamu mlate.

Kada ženin pogled zabijen je u pod
il' ukrućena okrenula ti je leđa,
tad očajnički skriva da sve si ispod
njezinih vlažnih, obrušenih vjeđa.

Kad od nje ne primaš ni najmanji znak,
osim postojane ravnodušnosti,
prije no što pomisliš na odlazak,
zaviri pod veo njezinih slabosti.

Možda se pri plaču čvrsto zarekla
da nikada više nikoga neće voljeti,
jer ljubav je magnet mača dvosjekla,
plane, ugasi se... ali nastavlja boljeti.

Ispuni se strpljenjem i zaroni
u mulj njenih nepreboljenih tuga.
Od duše čut ćeš glas unisoni:
Ti svijet si njen sred začaranog kruga.

Samo tebe voli požrtvovno, trajno,
pod slojevima pepela i leda,
i sumnjičave oči ljubi ti potajno.
(Izgled često nije kako izgleda.)

PRIGNI UHO

Svakoga jutra budim se s nadom,
da voljet ću ga manje, a sebe više,
ali uhvatim se kako pratim kradom
gdje pustolovna duša šarmera diše.

Počesto zovem i molim tebe, Boga,
da mangup bude moja najmanja briga,
da u središtu kukavnog srca moga
šarmer bude s gnušanjem pročitana knjiga.

Možda molitve nisu dovoljno glasne
ili nisu sletjele na izvorište kiše,
ali prigni uho kad mi muka prasne:
Daj da volim ga manje, a sebe više.

Mom viđenju jedino ispravno bilo bi
da nagradiš ustrajnu vjeru i ufanje,
kada čuješ kako moja duša drobi:
Daj da sebe volim više, a njega manje.

Ti znaš da meni ne trebaju čuda,
priznanja, medalje, ni velike riječi,
tek poštedi me nesretnoga usuda...
i šarmera od moje sudbe odaleči.

POŽELI MI SREĆU

Nitko razuman pristao ne bi
da u kutu čeka ljubav koja skita.
Moja raspoloženja ovisila su o tebi,
ali danas se nešto i mene pita.

Na početku bitke uklonit ću šminku
ispod koje peku me oči pune plača.
S lica strgnut ću nasmiješenu krinku,
jer zamorno je živjeti u ulozi skrivača.

Iako zbog prošlosti proganja me stid,
a ludo srce prijeti da ne kani popustiti,
bolne misli o nama stavit ću pred zid
i iz mučne duše najzad tebe izbaciti.

Poželi mi sreću, jer kada krene
borba pri danonoćnom razmišljanju...
ili će patnja ubiti mene,
ili ću ja dokrajčiti nju.

SMETNJA U POGLEDU

Kada pri novom svitanju otvorim oči,
kako tvoju sliku izbrisati iz njih?
Ako te pogled u ogledalu uoči,
štipat ćeš mi zjene do sati večernjih.

Vrijeme vući će se prokleta sporo,
mimo bezglasnih njurganja i nemoći,
jer svijest strepi da neću tako skoro
sjećanje na tebe ljuljuškati u mirnoći.

Ako i u predvečerje ugledam te
iznad podočnjaka, ispod trepavica,
grubo trljat ću oči koje tvoj lik pamte,
sve dok ne razvodni te potočić suzica.

(A trebala bi glava, od mudrosti sijeda,
znati kako smetnju izbiti iz pogleda.)

SOL MORA I SUZA

Kada nemoć plane, odlazim na plažu...
u ruci nosim masku, u duši grcaje.
Pri obmani vrućine vraški pomažu...
za pripeke lakše skrivam osjećaje.

Dok naivac maže me kremom za sunčanje,
kesi mu se mog osmijeha druga strana,
a s dimom cigarete splećem mumljanje
da obrazi rumeni su zbog zvizdana.

Kada suze bujicom navru na oči,
brada zadrhti, a nos se zacrveni,
varalica s mola u more skoči
da pod valom ugasi požar čuvstveni.

Pred polaskom posežem za poznatim trikom,
moke prste prinosim kosi srebrnoj
pa oči pokrивam velikim ručnikom,
pretvarajući se da s čela brišem znoj.

Na licu sol mora i suza svjetluca
kada skliznem na sjedalo za upravljačem.
Tek jedna dvojba po mozgu mi ključa...
oblijeva li me znoj ili još uvijek plačem?

BIT ĆE BOLJE

Ako te put ikad dovede u moj grad
i poželiš posljednji put vidjeti me,
pokraj moje kuće prođi kao da nikad
nisi čuo za me, ne znaš mi ime.

Ne skreći pogled prema prozoru
sa zavjesama boje akvamarina,
iza kojeg živim kao nevin u zatvoru
gutajući suze s okusom pelina.

Nemoj usporiti, odupri se htijenju
da s opekline obrišeš mi sol i ocat,
jer baš ti pržio si me na uvjerenju
da dočekat ću žuđeni susreta sat.

Pekla sam se u sjeni krnjega života,
dok na čežnju sipila je zlovolje sol.
Uz octenu slinu omakla se i prostota,
kad cvrčanje nade rasplamsalo je bol.

Više me ne pečeš, ali ne želim da vidiš
kako dugo trpljenje izgužvalo mi je lice
i da se pred nečistom savješću postidiš,
kada iznenadi te ugasi pogled starice.

Da spojimo krila čežnje, oćutimo sreću,
nije bilo hrabrosti, a još manje volje.
Samo prođi, jer već vadić crnu vreću
da u njoj otputujem gdje bit će mi bolje.

Ako te put ipak dovede u moj grad
i poželiš posljednji put ugledati me,
pokraj moje kuće prođi kao da nikad
nisi ni ćuo za me, i ne znaš mi ime.

KAO IZ KABLA

Na grad kiša kao iz kabla pada,
tmasti oblaci legli su na krovove,
a vjetrovi mjeseca listopada
tvrdu zemlju pretvaraju u valove.

Ne čuju se koraci, ni dječja graja,
mali park je pust, prepušten hladnoći.
Sivi šljunak pun je kišnih mrtvaja,
po njemu žuti list valja se u samoći.

Natmureno nebo prije vremena je
upalilo gradsku, uličnu rasvjetu.
Pokraj sjajnog asfalta tek gdje koje
latice opstale su na cvjetnom buketu.

Iz čistoga dimnjaka kulja prvi dim,
niže njega za oknom maše dječarac
i pogledom prati kad putićem blatnim
do haustora dotrči pokisli muškarac.

Na grad kiša pada kao iz kabla,
mijenja izgled prirode i boje zgrada.
Zanesena upijam kroz grančice stabla
čarobne vizure s kraja listopada.

KAZAMAT

Ne želim taj pogled, kojim tražio bi
način kako da dopreš do moje duše,
u kojoj ne sustaju unutarnji sukobi,
ali (opijena tobom) čuvstva pjevuše.

Kad noć pruži kandže do mojega vrata,
a proširene zjenice štipucka besan,
stišavam zvukove mentalnoga rata
i tebe, neopipljivog, kapam u pjesan.

Kada bi se u prolazu naše oči srele,
med razumom i srcem planuo bi rat,
moj vid odapeo bi amorove strijele
da u svijesti sruše poetski kazamat.

Zdušno branim ziđe čarobne tamnice
i zbog pjesme gušim tjelesne potrebe.
Ne znam glumiti, ali u ulozi nesretnice...
moja stvarnost čarobna je i bez tebe.

NIŠTA NIJE SLUČAJNO

Rekla si neka zovnem te, u svako doba,
jer fale ti naši krepki razgovori,
za kojih kukala si da potrošna si roba,
koja dobra je dok muža sluša i dvori.

Rogoborila si da ljudi su sebični,
da ne haju za probleme prijatelja,
da ni izdaleka meni nisu slični,
da rođena sam sa zadaćom miritelja.

Prošlo je par užurbanih dana,
kada na trgu ugledah te slučajno.
Ukucala sam tvoj broj, a ti sred dlana,
u moje ime piljila si bezizražajno.

Dvoumila si se hoćeš li se javiti,
a ja s tugom gledah kameno ti lice,
kad stala si mi na uho mrmoriti,
da ležiš i da lome te boljetice.

Nije bio čas da tlačiš me svojom mukom,
jer um bijaše čist, a izlog pred tobom lijep.
Razvukla si usnice, odmahнула rukom
i skupi telefon tutnula u lijevi džep.

Prošao je tjedan, opet sam te srela
i zagrlila dušom punom suosjećanja.
Što sam vidjela, to sam prešutjela,
jer ionako trpiš posljedice ponašanja.

Kažeš da nazovem te, u svako doba,
da trebaš me kada snađe te nevolja.
Hoću, jer kunem ti se da do groba,
trudit ću se biti od tebe bolja.

ONA JE

Između stranica sprešala je
potresne trenutke, raspad duše
i stravično bolne opažaje,
zbog kojih suhe suze šiknuše.

Na tvrdi koricu utisnula je
sliku ženturače koja se smije,
da zlice ne otkriju događaje,
koje nikada preboljela nije.

Na ožiljke bremenita života
zalijepila je zlatnu mašnicu,
jer iz trpnje narasla je dobrota
i primirila buntovnu patnicu.

U provaliju besanih noći
hitnula je municiju bijesa,
da bi u spasonosnoj samoći
postala uzničar vlastita udesa.

Stranice s mašnicom poklanjala je...
a šuše bacile su ih preko ramena.
Nisu je povrijedili, jer ona je
dobrica... sa srcem od kamena.

SVETA FOŠKA

Još vidim kako ulaziš kroz vrata,
u plavoj haljini s bijelom kragnicom.
Lišca ozarena, pogleda umiljata,
ponosno grliš se sa svojom dječicom.

Sjedaš na čelo raskošnoga stola,
kraj najstarijeg sina i najmlađe kćeri,
a pored njih još dva tvoja sokola,
koja pjesmom imendan čestitaju materi.

Začudo, taj dan bio ti je važniji
od datuma vlastita svečanog rođenja,
a mi ljuškali smo se u harmoniji,
zahvalni što tvoja smo zrcaljenja.

Sada za praznim stolom prazna sjedim
i vrtim slike s proslava imendana.
Sama sa sobom tugaljivo besjedim,
dok na svijeću pada jedna kaplja slana.

Još pamtim kako svi izlazite kroz vrata...
i odlazite s ove Zemljice uboške.
Na začelju vidjeh najstarijeg brata,
koji umro je na blagdan svete Foške.

VIKI

Ovo je priča o čudnovatoj Viki
koja tajne duše nikome ne otkriva.
Mada pritišće ju grijeh poveliki,
tajnu skrivat će sve dok bude živa.

U moje pero šaptala je beskrajno,
nadajući se da ti spoznat ćeš jasnoću;
da po život važno odjeknut će nehajno,
a nedužne duše zadržat će mirnoću.

Mnoge noći probdjela sam s njom
sjedeći u istom bež naslonjaču.
Vlažeći usta bijelom kavicom,
slagala sam slova što na papir skaču.

Bilo je to davno, nimalo slučajno,
kad tvoj spokoj kosnule su njezine tuge.
Tada poludjelo je njeno srce osjećajno...
i morala je pobjeći, nije bilo druge.

Nije smjela izmigoljiti iz čahure,
jer ćutjela se nedostojnom, nevažnom,
a ti si bijeg proračunate kreature
kleo, jer laskala ti je dušom lažnom.

Godinama slušala je kako rogoboriš
da Viki je zavodnica, duhovni bogalj.
Shvatio si danas, kad svoj izgled koriš,
da u Ganglotu bio si (i jesi) jedini kralj.

Ali, pusti lažnu nadu, nemoj je buditi,
nemoj kradom činiti zaručnička djela,
jer Viki ti ne može baš ništa ponuditi,
osim bijelih kosa i bora sred čela.

Viki ništa ne treba, ništa te ne pita,
dovoljna joj je noć, bešumna i crna,
jer kada mislimo u tvoj svijet doskita,
opet biva manja od makovog zrna.

Ona samo želi da pustiš je na miru,
da trajno voli te na sigurnoj udaljenosti.
Ili da ljubi tvoju novu sliku u okviru
bez straha od razočarenja i žalosti.

Tvoja joj prisutnost stvara nelagodu,
nervozu izaziva tvoj pogled zaljubljen.
Ali, znaj, kada odeš, kad svi od nje odu,
u njezinom srcu zauvijek si njen.

Ovo bila je priča o zagonetnoj Viki,
koja sama jača je od svih zemaljskih sila.
Mada proganja je grijeh preveliki,
u bež naslonjaču tajnu mi je povjerila.

DUH IZ SJENE

Zašto vazda slijediš me kradomice,
šuljaš se tiho, tapkaš po mojoj sjeni?
Razum zbunjuju djetinjaste igrice
pri kojima tvoj duh moju pažnju plijeni.

Daleko si, ali suptilna duša osjeća
da potpornje stavljaš pod moje snove
i nenasilno lovorike lijepiš mi na pleća,
a na svjetlu ne ostavljaš vidljive tragove.

Zar snatriš da glineni sam golub,
kojeg lovci razbit će u sto komada?
Iako krvožedni život uzeo me na zub,
stameno stojim iznad svih svojih jada.

Što će mi nečujan i nevidljiv zaštitnik
i medvjede usluge plahog dobrotvora?
Kada vlastitog si karaktera zatočenik,
koji podvijenog repa slijediti me mora.

Za uspravnim leđima po sjeni gaziš,
a pred zelene oči nećeš stati nipošto.
Ne mičeš se od mene, ne odlaziš,
ali iza mene očajavaš. Pobogu, zašto?!

Odi svojim puteljkom, ne prihvaćam
da u stopu slijedi me sebedarje tašto.
Razumijem tvoj strah, ali ne shvaćam
zašto po mojoj sjeni bauljaš. Zašto?!

Zašto ipak slijediš me kradomice,
šuljaš se tiho, plaziš po mojoj sjeni?
Misli mi zbunjuju djetinjaste igrice
a tvoja pak igra moju pažnju plijeni.

PRVA I POSLJEDNJA

Prokockali smo vrijeme i prilike,
jer željama srca nismo otvorili put.
Prevarili su nas ponos i navike
te pogled u stabilan život zarinut.

Usprkos razumu opstala je vjera
da strpljenje spašava, da doći će dan
kada u dušu, punu gorkoga čemera,
unijet ćeš slatke riječi i miran san.

Teško je prihvatiti da nećeš doći,
ni danas, ni sutra... ma, nikada više,
a mene prepuštaš poetskoj nemoći,
koja samo za te tužne pjesme piše.

Tvrdoglavo čekat ću te do kraja života...
moga ili tvoga, baš svejedno mi je,
i priznati da od svih svagdanjih grozota,
beznadno čekanje bilo je najbolnije.

Tad dopusti da ponos klizne ti s leđa
i na grudi privini ljubav nesuđenu.
S kajanjem ispod namreških vjeđa
pokloni mi prvu i zadnju uspomenu.

REQUIEM AETERNAM

Razorne osjećaje, tajnom svezane,
nagurala sam u zadnju ljubavnu ranu,
a zlosretne misli, čežnjom zatrovane,
kompostirala sam u jučerašnjem danu.

Nakon što sahranih pamćenje kočeperno,
slomila sam olovku i zgužvala papir
te kroz ponoćnu granicu prošla ležerno
da pod kožom guštam žarko žuđeni mir.

Neću dopustiti da ikada više staneš
između mene i sunca svibanjskoga,
jer kada u zaljubljenim očima planeš,
život ne vidim iz tavorenja ropskoga.

Profućkao si sve dane nam prilike,
tjerao me da živa u Šeolu bdijem,
ali bol je nestala, a radost je velika,
otkad sinoć za ljubav napisah rekvijem.

Priuštila sam si posljednju nesanicu,
da s punom čašom crnoga vina u ruci,
med ušima naštimam mentalnu budnicu
i pred zoru nazdravim konačnoj odluci.

ZAUMNA BIĆA

Rekla sam ti ono što nikome nisam,
dok na dnu tišine drhturio je glas.
Rekla sam da osjećam kada si sam,
kada sa suzama udaraš u talambas.

Urlala sam tihoćom, ali jesi li čuo
da tvoje čežnje lepeću u mojoj duši;
da grdne muke, koje u mrak si jeknuo,
u me slao si po zvjezdastoj vjetruši?

Molila sam sokola neka ti prenese,
da zajedničkim naporom srušimo most;
da zaboraviš nedokučivost tužne poetese
i da s mirom u duši dočekamo starost.

Poletješe umom nebeski sokolovi,
kandžama trun nade spustiše na Parnas,
ali bespomoćni bijahu i mitsku bogovi
pred mrežom koju oprez položi pred nas.

I danas sanjarski neimar, Darwinov pauk,
strahom plete kavez kamenim ustima,
dok kroz rešetke odašiljemo bezglasni jauk
iz krletke s poluotvorenim vratima.

MALI ISUSE...

... umorna sam od borbe s alter egom
i da pri umovanju gubim mir svoje duše.
U nutrini klečim pod bijelim stijegom,
kada krotke misli u vragove se preruše.

Ali bljesnut će Svjetlo u jaslicama
i iz uma protjerati krdo misaonih prelja;
zaslijepit će zmiju, i Evu i Adama,
i na tron ega posjest će Tebe, Spasitelja.

Kada u mojoj glavi potpuno svladaš
dvojbe, sebičnost, samotnost i nemire,
molim Te da mi važnu tajnu odaš...
Kako da se moj razum i srce pomire?

Pomogni mi tada da pružim potporu
bokcima, kojima tonu smisla lađe;
da ih misli ne povuku u tamu još goru,
da im Sunce u životu nikada ne zađe.

Milostiv budi, nastani se u meni,
i u ljubavi rasti, mali Učitelju.
Iz moga srca zovni svijet otuđeni,
da zajedno živimo u miru i veselju.

OPROŠTAJNI PLES

Barem još jedanput dođi u moj grad,
jer za tebe čuvam oproštajni ples.
Zagrli me nježno i pogledom najzad
posljednji čavao zabij u moj lijes.

Naći ćeš me negdje na kraju snage,
pod sutonom nade, na zalasku života.
Već dušu pripremam za put bez prtljage,
punu rana od proživljenih grozota.

Za sobom ostavit ću urlike tišina,
ugrize nasluta, laveže nemoći,
taloge u grlu (od očnih kapljevin)
i tajne koje vraćale su me samoći.

Nemoj tugovati, nemoj za mnom žaliti,
ne nosi teret življenja koji nije tvoj.
Nemoj me sa suzama u oku ispratiti,
jar sama uzde dala sam sudbi opakoj.

(No, prije no što zgromi me neizbježni udes,
dođi da otplešemo oproštajni ples.)

KRIŽ SAMOĆE

Moje su misli slavuji koji lete
kroz košnice mašte, pod crne oblake,
i plačnim pjevom usamljenog poete,
iz mraka zazivaju slijepce i gluhake.

Misli su moje slavuji u ćeliji
bez izlaza, prozora, bez voštanice,
zatočene u mrkloj melankoliji,
uz krvožedne Muze i coprnice.

O, misli teške, slavuji nezasitni,
ne priječite mi vezu s ljudima.
Samoća guši, ali rastanci su neumitni,
kada pogled i čuvstva zatoči rima.

O, misli moje, slavuji zlatokljuni,
ne ključajte mi žiće zbog poja u uzdama.
Već živci trepere na napetoj struni,
a dušu mami život med zvijezdama.

O, misli vjere, slavuji glasonoše,
uz kalimbu zapjevajte evanđelje;
jer mali Bog uklonit će slutnje loše,
da nesretni pjesnik nema prijatelje.

O, misli crne, slavuji raspjevani,
gorki lijek pjesnika skrivate u drami.
Tihoćom zaneseni, stihom opčarani,
kao što živjeli su... i umiru sami.

Moje su misli slavuji koji lete
kroz košnice mašte, pod crne oblake,
i plačnim pjevom usamljenog poete,
iz mraka zazivaju slijepce i gluhake.

SVE

Nesložne misli u šutnji se prepiru,
u samici s dva zelena prozora.
Ušutkujem ih snom, ali guje izviru
u gadljivom, nesvjesnom projektoru.

U javi i u snu plačljiva sam Julija,
koja sijedog, vremešnog Romea čeka,
a on poput poljskog miša bježi iz realija,
dok pred mlađarijom glumi nadčovjeka.

Znam da prekasno je za nove lekcije,
ali danas ne bih čekala da ostare derišta.
Izravno, bez imalo takta i diplomacije,
rekla bih: Ja sam žena za... sve ili ništa.

ČEDNOLJUPCI

Htjela bih da navratiš, dok još mogu
bez naprezanja pogledati te u oči,
da popijemo piće, onako, s nogu
i maske skinemo s probdjevenih noći.

Mogli bismo širom otvoriti duše,
iz sebe izbaciti sve što nas muči
i shvatiti zašto nam srca planuše,
mada prste stezali su zlatni obruči.

Nikada ništa nedolično nismo učinili,
jer prgavom htijenju slomili smo krila.
Grijeh je što smo jedno drugo iznurili,
dok zla čežnja u tajnosti se množila.

Samo kreni na put, dok još nije kasno,
žarne misli žurno trebaju hlađenje
pa razjasnimo što umu bje nejasno,
prije no što grobar skine nam prstenje.

POD OKRILJEM EGA

Ne zasipaj me pameću iz ustiju,
jer iz njih oprez sipa zadah laži.
Što veći oprez, to veću beštiju
gurkaš da drhtavicu ti ublaži.

Modrikaste ruke spličeš na prsima,
prozirnim lažima pokrećeš usnice,
ali ja čitam što piše ti u očima
i prodirem do jezgre ubožnice.

Kočeperiš se nad sirotinjskim duhom,
kao glavna glumica u praznom teatru.
Zaogrnuti 'carevim novim ruhom'
tlapiš da od ljudi vješto skrivaš vatru.

U podvojenoj nutrini sve rane pucaju
pri sudaru izmišljotina i bistre svijesti.
Pod okriljem ega koljena ti klecaju,
ali sa strepnjom nastavljaš neistinu presti.

Potopi umišljaje, ugasi oganj straha,
neka iz pepela jasne misli zapušu.
Tada nestat će smrad iz tvog izdaha
i suputnici prigrilit će tvoju čistu dušu.

IZMEĐU KORICA

Začudojeno listam stranice knjige,
sve dvojbe, borbe, strepnje i tugaljke.
Pitam se jesam li u žaru razbibrige
lažnim suzama punila pisaljke.

Ne prepoznajem se u nesretnici,
koju jači koristili su kao otirač,
jer u tihoj stvaralačkoj igraonici
bila sam samouvjereni igrač.

Došla sam do točke na kojoj žale me
i sažaljivo pitaju: Kako si preživjela?
Moje usne tek nakratko zanijeme,
a upitnici kovitlaju se posred tijela.

Nisam med onima koji bol prigrle
i nad istom tugom dovijeka nariču.
Tjeskobe su ih s vremenom satrle,
jer danonoćno vrte uvijek istu priču.

Moje lake misli opteretile su nesreće,
i sam Herkul teško bi ih podnio.
Bujicama suza gasila sam svijeće...
i Koscu je obraz od srama pocrvenio.

Ah, ne može mi se život silom oduzeti
prije no što dođe određeno mi vrijeme,
nipošto ja ne kanim od tuge umrijeti
te iz zemlje mirisati korijen krizanteme.

Da bih se zaštitila od siline žalovanja
s perom i papirom dizala sam branu
pred razornom tugom pa, nakon pisanja,
da ubitačne misli med koricama ostanu.

KRALJICA
RAVNODUŠJA

MOŽDA NIJE KASNO

Čekanje i nada zauzeli su sav prostor
u labirintima njezinih umornih misli
i dugi niz godina u umu neumorno plešu
Viktorijin step.

Pogled u sebe niječe strah od napuštanja.

Još uvijek glavu drži iznad vode
vjerujući da iznenada zazvonit će telefon
i s očekivanja zbaciti krunu od trnine.

Na desetljeća, punih darežljivih dana,
čekanje spustilo je
neraskidivu nisku nimbusa.

Kišili su oni po snovima.

Viktorija je znala odvojiti let kroz maštu
od bajkovite stvarnosti,

sve dok čekanje nije posijalo sjeme laži
da Kupid spustit će se u javu. I prići joj.

Tamo gore, u vrtlozima umišljaja,
znakovnim jezikom slao joj je poruke
i silio je da čita s njegovih usana,
da zadovolji se ukradenim pogledom
i jedva zamjetnim migom očima.

Duhom obećao joj je vječnu ljubav...

i hod po razlomljenom staklu.

Nije vjerovao njezinoj čestitosti.

A trebao je...

Jer koloplet otrovnih tajni
odlagala je u mauzolej srca i
skrivala iza krvavih stražara,
danonoćno skrivala ih od svijeta...
i od sebe.
Zarobljen iza slijepljenih zuba
oduzeo joj je potvrdu
da postali su ljudi od kože i mesa...
i mogućnost da umre sretna.
Iz desne zgrčene šake iščupala je telefon,
koji nikada neće zazvoniti,
i u glavi stišala nepodnošljivi Viktorijin step.
Čekanje je izgubilo strpljenje...
i usmrtilo nadu.
Čekanje ubija... a njoj se još ne umire.
(Možda nije kasno... ZA ŽIVOT.)

SPARKLY TAMNICA

Opet nezaustavljiva, skrivena kiša pada
po unutrašnjoj strani vidnog prozora.
Uspuhani nemir kroz zube ispućava
kolutiće vrelog daha
i s unutarnje strane naočala niže
sivkastu, magličastu gusjenicu.
U katakombama insomnije
zatajena čuvstva poput stijenja udaraju
o kosti podrhtavajućeg bitka.
Žena, duše odjevene u crnu,
uz tijelo usko pripijenu žoržet tugu,
oprezno na zelene prozore navlači
crni šeširić s vintage mrežicom.
S krvavim, odsječnim jezikom
na ploču podsvijesti razmazuje
ružičaste umotvorine, koje privlače je
u mračni, blagotvorni, umirujući kutak samice.
Sa sparkly crnom maramicom u desnoj ruci
maše zenitu prekrasnog, zavidnog života
i cvokot zubi premješta
u zavodljivu, svjetlucavu mračaru,
u kojoj osmislić će šifrirane ekspresije.
Kada užarena kugla dolebdi s istoka,
zatočenica obaju svjetova
izut će crne, lakirane cipele
s visokim potpeticama i s njih odlijepiti

sparkly natpis Secret,
a na prvi tračak goruće strelice objesit će
crnu, raskošnu haljinu,
prošivenu zlatnim nitima nedužnosti,
ukrašenu grozomornim tajnama
i natopljenu suhim plačem.
Damski šeširić zakačit će
o klin prečiste savjesti
i na vrhovima nožnih prstiju ušuljat će se
u osunčanu, bogomdanu svakodnevicu.
Sa zelenim rubinima zabodenima
u središta šarenica
i s titravim lampicama u bjeloočnicama,
ogledat će se u zrcalu cjelovitog sebstva
i pokloniti se kameleonskoj vještini transformacije.
Odjenut će plavkaste, isprane jeans hlače,
uvući se u crvenu sportsku majicu
i s naprtnjačom okačenom o desno rame,
veselo trčkarat će oko pulskog Eiffelovog tornja.
Ozarenog lica zviždukat će pjesmuljke
o prihvaćanju dualnosti, o slobodi duha
i o ponovljenom, uspješnom... sastavljanju srca.
Tek žuljevi na prstima podsjećat će je
na jurnjavu u visokim potpeticama
i na iscjeljenje u sparkly tamnici pjesništva.

BIJELI MRAVI LJUBAVI

Sreli smo se na trgu tuge,
u ravnodušnom pogledu,
u bezbrižju djeteta, u slobodi duha,
nesvjesni da od toga trenutka,
poput lunatika, birat ćemo
suprotne smjerove gledanja,
paralelne autopute, različita starenja...
i iste strahove.

Dok odljepljivali smo privučene poglede,
šesto čulo besramno dremuckalo je
na sofi od crnoga vina.

Propustilo je upozoriti me
da slijep, nijem i gluh bijeli predator,
neopazice uvlači se
pod moju zagrijanu kožu.

Bijeli mrav, veličine neurona,
već grabio je mojim opijenim krvotokom
i, zaraznim osjećajem čežnje,
oplođivao mi krvna zrnca.

Mamurno šesto čulo oglasilo se
deprimirajućim zaključkom:
da svijet još uvijek nije izumio lijek
za istrebljenje nevidljivih,
bijelih mrava ljubavi.

Ponosom potegnula sam bjeguci pogled
i vratila ga u trezvenu sebe.

Galopirajućim godinama
čvrsto obećala sam
da nikada neću poželjati
sresti te ispred kipa bana Jelačića,
na Forumu, na Marjanu, niti na Stradunu.
Obećala sam, mada nisam od onih
koji ispunjavaju obećanja,
jer jadan li je čovjek koji ne mijenja mišljenje.
Ali, ovog obećanja držala sam se noktima,
zubima, logikom, zdravim razumom
i samodisciplinom.
Nikada više nismo ukrstili sramežljive poglede,
i nećemo, ali teška je cjeloživotna borba
s otrovnim, bijelim potkožnim mravima.
A ti? U dugim noćnim satima,
kada samoću tješiš vinom,
uspijevaš li svoje bijele mravince
držati pod kontrolom?

NE MARIM

Iza tijela zjapi provalija
puna arabeskih uspomena,
a pod vjeđama zlobno
hihoće se budućnost. Ne marim.
Preteška umna popudbina sjedinila se
s tromim koracima,
srasla je s potkožnim tkivom. Ne marim.
Na mišićave noge navlačim
bijeke lanene hlače,
na grudima zakopčavam
narančastu košuljicu,
a na izdajničke keratoze razmazujem
bež korektor. Ne marim.
Razigrana htijenja bore se s grintavim svijetom,
koji kokodače da staro mora
početi rano umirati
i da za stvaranje nove prošlosti
nemam vremena.
Tamnocrveni lak za nokte
u sprezi je sa smečkastim kolutovima
i nezadovoljnom kožicom na rukama,
ali prkosno u autobus unosim
ruksak pun dobrih vibracija.
Iz blago otvorenih usnica pršte
riječi pohvale, podrške i utjehe.

Za visoke ručke primam se zrakama pozitive,
dok pod tamnim naočalima svjetluca
jedna stara, nerješiva ljubavna briga.
Ne marim.
Kada zaboli, razvaljujem je usiljenim osmijehom.
Nutrina ne može odoljeti...
i smiješi se. Iskreno.
Ni bukači negative ne uspijevaju
probuditi bore mrštilice,
jer ono što mojoj duši prija...
ne mijenjam.
Iz autobusa izlazim mlađa...
nego prije dvadeset godina.
(Neće mi nesretna gundala određivati
kako ću se osjećati!)

Jednostavno, ne marim.
Danas ili sutra duša proći će kroz nevidljivi zid,
u koji umorni korpus naglo udarit će, srcem,
i potihno izdahnuti. Ne marim.
Ali, ispunite mi posljednju želju...
i moje beživotno tijelo sahranite
u teniscama.

PRKOSNE OČI

U predvečerje života šepuckam oko trona,
s kojega začuđeno u me zuri
Kosac u lepršavoj halji
i s crnom kapuljačom na glavi.
Zbunjuju ga moji izbijeljeni zubi
kroz koje izlijeću potihihohi,
i kukovi, koji njišu se u ritmu
dobroga raspoloženja
i prkos, neustrašivost u mojim zjenicama.
U inat neizbježnom, crnom Poljodjelcu,
pogled zabadam u zanosnu viziju.
Jutro se sa Suncem (nalik zaljubljenom paru)
valja po nebesima,
kao po plavkastoj postelji.
Dok poput vrućih tjelesa
spliću se sunčeve zrake,
na moj prozor kuca vrhunac
prirodnog sladostrašća,
otvara mi snene oči i izmamljuje zahvalu
za još jedno darovano mi buđenje.
Jednima će se život
smračiti oko podneva,
drugi će iz radosti i žurbe
nenadano ući u mrklu, grobnu noć.

A ja ću poglede ispucavati
mimo užarenih ljubavnika
i na vlastitoj nebeskoj postaji,
bez porođajnih ću muka
rađati razloge za veselje.
Iznad krošnji života,
punih crvljivih trešanja,
pružit ću ti ruke
i s tobom razdragano vrtjeti se,
sve dok hudoba
s crnom kukuljicom na glavi
ne zaustavi ples
i smrdljivim prstima zauvijek
zatvori mi
iskričave, prkosne oči.

KATHAROS

Do krvi uštipnula je šapu mramorne pume,
koja kandže pružila je
prema rupi na naslijeđenoj,
pohabanoj žutoj haljinici.
Glasnom obznanom slomila ti je prste,
a izdajom spriječila nove pokušaje.
Hvala ti, jer iz dvoboja s nadmoćnijim Golijatom
izašla je kao malena pobjednica
uživajući u čarima samotne slobode.
U škrinju zaborava, s neslomljivim lokotima,
ubacila je sjenu tvojih pijanih palčeva,
koje animalnom snagom zario si
pored sitne jabučice
na malom, krhkom vratu.
Hvala ti, jer na teži način odlučila je
cijeniti život... i slobodnije disanje.
Zgražanje pri boksačkim udarcima monstruma,
smrvila je u mlincu praznoga droba,
zbog kojega kažnjena je
s ručnicima punima krvi,
jer skrivečki pojela je
tri dana staro, tvrdo kuhano jaje.
Hvala ti, jer nakon progutanog
koktela od suza i krvi,
s malim, plavim kuticama dijelila je
kao đon tvrdi kruh i crvljivu jabuku.

Nož, koji proletio je
pored tankih, kratkih nogica
i zabio se u klimava, oljuštena vrata,
zadržala je u otpalom žulju,
koristeći ga kao sprešani podsjetnik
da zlim ljudima nikada ne okrene leđa,
a ostale da održava
na sigurnoj distanci.
Hvala ti, jer bezbrižno rasla je
na sigurnoj udaljenosti
od svih živućih ljudi,
u balonu samodovoljnosti.
Pokraj mnogih nedužnih rana,
najteže zaraslo je virenje kroz ključanicu
i bespomoćnost, kada teturajući krvolok
Sveticu i Mučenicu vukao je za kosu
i s njezinim koščatim tijelom
glancao od vina smrdljiv pod.
Ne može ti zahvaliti za neljudsku patnju,
jer tek stravična zapažanja bila su njezina,
ali hvala Nebu što učila je od Najbolje,
koja ti se oprostom osvetila za ožiljke
izbrazdane vanjštine i nutrine.
I koja je za pragom slobodine nastavila klicati:
Život je lijep!
Pitaju je zašto te nikada ne spominje.

Jer... nema te.
Jer bio si jedan od rijetkih,
koji odlaskom prestaju postojati.
Kažu da zakopan si negdje
u zakutcima djetinjih očiju, ispod šiškica,
da podmuklo dirigiraš orkestrom u žilama
i da uzrok si njezinih cikcakastih postupaka.
Laž! Izgubio si moć
kada je tvoja bestijalna djela
sahranila ispod širokog,
iskrenog osmijeha uma.
I događaji mogu biti pokopani.
Tu su, pod zemljom veselja,
ali nemaju pravo glasa.
Tek nekoć mnoge noći probdjela je
žuljajući koljena
i moleći Boga da ti oprost, i
jer nisi znao što činiš,
i da dopusti ti da zamišljeno
promatraš Zemlju
s trezvene više dimenzije.
Zasluzio si... sjećati se. Ona nije.

NEODLUČNOSTI

Precizno gađao si me
ubojitim stihovima,
grdio me iz ognjenog limba slutnji...
i poput ranjene,
promukle ptice sunovratio se
u bezdan zbunjujućih pretpostavki.
Kroz život gegala sam se nesigurno,
na trampolinu očekivanja
pokušavala sam
održati ravnotežu životarenja,
u dubini duše vjerujući
da ukrotit ćeš
gubitničku želju za bijegom
od neizvjesnosti.
U pozno doba s trampolina skočila sam
u neživo blato,
u manje bolan rastanak,
jer mir je moje drugo ime,
a "zbogarenje" moje je prezime.
Bila sam uvjerena
da nisam imala drugog izbora.
A što ako jesam?
Probijala sam se
kroz bodljikave godine,
posvađana s odustajanjem
slabašnih divova.

I žaleći što s glave skinuo si
šešir olakšanja,
pompozno mašući mojim
ponosom uspravljenim leđima.
Ptičica logike nagovarala me
da razbijem gnijezdo nadanja,
jer kukavica odlazi natraške,
tješi se ližući med na soljenki
i bezglasno nariče u fetus pozici.
Tvoje mlake reakcije
pravdala sam
jednostranom istinom
da rizično je sudariti se
s gromadom osude.
Pitam se jesam li bila u pravu.
A što ako nisam?
Ljubio si let bez krila
kroz tunel komfora,
u intimi varljive mašte,
u sferi privatnosti,
pod Božjom zaštitom,
ne osvijestivši da strah i sumnja
imaju najoštrije rogove.
Prožimala te
nadzemaljska ushićenost
pri pomisli na dva para očiju.

Pri pomisli na četiri noge,
na dvije kičme... i dvije glave,
a jednu neodjeljivu dušu.
Da je bilo poštenja i istinske volje,
mogli smo s prvim korakom
razbiti snježnu,
opsjenarsku kuglu sanjara
i, pod svjetlucavim pahuljama pravde,
pred tužiteljima držati se za ruke.
Nije bilo do mene, nego do tebe...
jer ja bila sam dovoljno hrabra.
A što ako nisam?
Šetuckam ovozemnom pustopoljinom
i kao šparoge, iz šparogaste nemoći,
berem ušljiva retorička pitanja.
Pod nepcem, u gorkoj pljuvački,
nadimlje se poražavajući zaključak
da ljubav ubili smo prije bitke.
U sebi utješno mantram
da nismo pogriješili.
A što ako jesmo?!

ZASTAVE

Na ukočene ruke položili su ti
u trokut složenu tkaninu,
gromovitim plotunima pozdravili su
tvojega sina...
i otišli peglati nove zastave.
Odsutnog duhom,
smjestili su te u automobil,
provozali gradom,
pa bolničkim hodnikom,
i istovarili te u sobi broj pet.
Jezovit bio je moj prvi posjet,
ulazak u sablasno hladnu prostoriju,
koja vonjala je po urinu, znoju, krvi...
i smrti.

Htjela sam te istrgnuti iz ruku bijelih kuta,
kada s naoštrenom pilom stali su strugati
tanku kožu tvoje zavezane noge...
sve dublje i dublje... sve do kraja...
i drugi put, treći, i četvrti,
sve dok mekani jastuk nije progutao
tvoje (od boli) zgrčeno lice.
Iz jastučnice tek virile su udubljene,
prestravljene oči,
dok niže, na bijeloj posteljini,
velika krvava mrlja
odbijala je osušiti se.

Četiri duga mjeseca!
Glupoj, podloj, odvratnoj sudbini
zamjeram,
što se ispriječila između mene
i prekrasnih, dragocjenih sjećanja.
A bilo ih je, bilo ih je...
Naprežem se, ali ne mogu do njih,
jer sav vidni i mentalni prostor
zauzele su
slike bijelog kreveta,
zgužvana, krvava posteljina
i poravnani dio zaflekane plahte...
na kojoj donedavno opušteno ležala je...
tvoja noga.
Tugom kačim se
za tugu tvoje ucviljene žene,
kojoj u drhtave ruke spustili su
u trokut složenu tkaninu,
gromovitim plotunima pozdravili su... tebe,
i otišli peglati nove zastave.

DISKRETA LIJE

Prošla sam
kroz sva crvena svjetla
na semaforima zdrave pameti,
strepeći da pisaljka ispast će mi iz ruke,
prije no što posljednji put pod nepcem
osjetim vrelinu tvogega daha.

Iscrpilo me
sanjarenje u tornjevima pareidolije
i održavanje na životu... fantoma,
kojemu svakodnevno spravljala sam postelju
u sablasnim katakombama tišine.

Dokrajčilo me
vjerovanje da ti si med,
rastopljen u solnoj kiselini,
razliven po papiru pokapanom slanom tugom,
dok osrednje sroke pisah Voynichevim pismom.
Ipak, porušila sam sve barikade,
pokidala sve lance zdravoga razuma
i euforično utrčala u središte mjeseca studenoga.

Zadrhtala sam
poput pilećeg perca na vjetru
kada pogled prošetao si od zlatnih naušnica
do bijele košulje, crnog sakoja, crnih hlača,
do bijelih skechers tenisica,
a potom iznenađenje i znatiželju vratio
do mojih nečitkih očiju.

Projurila sam
kroz sve svjetovne zabrane,
da bih posljednji put u nosnice uvukla tvoj dah...
i slavodobitno, osvetnički okrenula ti leđa!
S teretom paraliziranih misli
uputila sam se
u bizarnu sutrašnjicu,
u kojoj vidjet ću te
i gdje ne postojiš,
u kojoj pisat ću ti 'diskretalije',
koje nećeš čitati.
Vojničkim korakom i pretilim egom,
stupala sam pokraj
klupa na tribinama.
Odlazila sam...
mirne duše, slobodna od nas,
kada u magli
pod mozgovnom nebnicom
nenadano jeknuo je rug:
"... samo kosa njena još je bila živa...".

AKO STANEM

Žurim, jer vrijeme nemilosrdan je krvnik,
koji naoštreno sječivo vukao je
prema kraju mojega života,
i dovukao ga tik do vrha giljotine.

Ne zamjeram mu, ali žurim
da u kontejner prošlosti ubacim
prigušene danonoćne krikove
nemoćne nutrine
i da iz stisnutih usnica prsnem
neizgovoreni otrov.

Hitajući u susret koncu mojega vremena,
grozničavo tražit ću slamčice svjesnosti
ne bih li s leđa konačno zbacila
teret gadljivih sjećanja.

Žurim ispričati se sudbini,
strpljivoj dobrotvorki,
koja na vagu mojih htijenja
neumorno spuštala je
jednu po jednu vreću sreće
i prstohvat mrzovolje,
a ja sam je besramno,
nepravedno proklinjala
zbog nesretne, neostvarene,
nestvarne ljubavi.

Žurim, jer neopisivo žarko želim
u miru sa sobom stići
pod oštricu beščutnog,
nepopustljivog vremena.
Predugo u duši nosila sam
teško breme očekivanja
utjelovljene iluzije.
No, ti, slatka moja umotvorino...
preživi moj kaos.
Sklopčaj se uz svoju mirnu savjest
i spavaj dubokim snom pravednika.
Ama baš nikakve veze nemaš
s mojom odvažnom, suludom odlukom,
da svjesno i svojevóljno postanem robinja
zarazne, prevarantske,
destruktivne pjesničke mašte.
Žurim, jer bojim se da neću stići
prošetati napučenim gradovima,
zbog kojih na kartu svijeta
zabola sam krojačke iglice.
Doduše, pitam se ima li smisla
truckati se na četiri kotača,
na kojima (ni u trenucima lucidnosti)
nisam uspjela izbaciti te
iz kaveza gorljiva srca
i neposlušnih misli.

Žurim, još uvijek nadajući se
da na vrućem asfaltu pronaći ću...
spas od sebe.
Pomicala sam brda, koračala po vodi...
i opušteno ljuljuškala se
u tvom toplom zagrljaju,
ne shvaćajući
da na užarenom kolniku nema slamčice,
koja spasila bi me od uvrnute,
pakleno uvjerljive mašte.
(A tako je teško odreći se tebe!)
Žurim da u svojem novom,
ledenom stančiću
s betona skinem paučinu
i da operem sivi, hladan ormar,
u koji smrknuti snagatori odložiti će
moj smežurani, dotrajao kožni kaput.
Za sliku, slova i brojeve
pobrinuti će se ožalošćeni,
meni slični jurišnici.
Jurim, jer ako stanem...
umrijet ću od tuge.

PROLOVOŠKE OLUJE

Nisi mi dao priliku da kažem ti
kako draže mi je prituljeno,
djelomice oblacima zaklonjeno
prosinačko sunce,
nego plamteća, zabavna
kolovoška kugla.
Nametljivci me grde
jer ne podnosim
mlataranje rukama po površini mora,
vodene mjehuriće na sprženoj koži,
pijesak ili šljunak
u japankama,
niti pretjerano šarene prizore,
koji odvlače mi pažnju
od sanjarenja o nama.
Radije duž terase razvučem
guste zastore,
do ljuljačke privučem
stolić s kotačićima,
natrpan slatkišima, grickalicama
i cigaretama,
pa uvalim se u mekane,
jednobojne jastuke.
U polumraku sporo spuštam
mlohove vjeđe.

Na semaforu radišnog uma palim
žuto svjetlo
i bezglasno u sebe prizivam tvoj duh,
da mi u ovom pakleno sparnom,
kolovoškom danu
zimicom naježiš kožu.
Da kockice leda (iz visoke čaše)
otope se na žaru
moga usijanog srca.
Nisi mi dao priliku da ti kažem
da u mojoj kaosnoj nutrini
istovremeno razvijaš
i prosinačke i kolovoške oluje.
Nisi mi dao priliku
da ti kažem...
ali ja ti pjesmom govorim...
i ne kanim stati.

VIKTORIJA

Tko je može shvatiti? Tko?!

Ja ne mogu!

Bila je mlada, vitka, zgodna, sretna,
sve dok se njezina mračna strana
nije sudarila s Leonovom prikrivenom tamom.

Stajao je oslonjen na kameni zid...

mlad, lijep, osebujan, nedostižan,
nesvjestan da u tome trenutku

njihove duše stapaju se u jednu,

a misli neprimjetno zapliću se

u mrežu okrutne, podle sudbine.

Pobjegli su svak na svoj

otok sigurnosti, i sreće,

ne znajući da nikada više neće moći

razdvojiti blizanačke duše,

niti misli osloboditi iz mreže

neprirodne suđenosti.

(A tamo gdje su misli, tamo je i srce.)

Tko to može shvatiti? Tko?!

Ja ne mogu.

Stranci, kojima su se pogledi

tek krišom okrzнули,

koji nisu osjetili toplinu sljubljenih,

znojnih dlanova, koji nisu gazili iste ulice,

vinograde, ni ljude...

Dugi niz godina uzaludno pokušavali su
pokidati nevidljivu nit,
koja spojila je njihove budalaste duše.
Ostali su svoji... jaki, razumni, daleki,
ali gubili su bitku s ljubavlju
zaraženim mislima,
u kojima prvi put zagrlili su se, poljubili...
zavoljeli se.

(A Viktorija je pobjednica!

Nije navikla na gubitke!)

Ta mrska, užasna nit razbuktala je
paničan strah od nabujalih, iskrenih,
nelogičnih osjećaja...

i od pakleno neizdržive boli...

KOJA NEMA SMISLA!

Tko to može shvatiti? Tko?!

Ja ne mogu!

Protutnjale su godine grozomornog čuđenja,
ljubljenja u skrovitosti
i borbe s neslomljivim apsurdom.

Viktorija više nije mlada, ni poželjna,

ali Leon i danas (poput Sunca)

baca sjaj na pupove

ispod njezinih trepavica

i za turobnih dana grije njezinu drhtavu dušu...

koja bježi od njegove.

I od nastranog odnosa.
Zato ustrajno nad izdajničkom lokvicom
sklapa ruke i bezglasno Nebu upućuje molbu
da u nju spusti snagu
i pomogne joj zubima odlučnosti
pregristi tu prokletu nit,
koja spaja nespojivo.
Tišinu razbija zvuk suza,
koje pljušte s Viktorijinih obraza
i gase posljednje iskrice nade.
Unutarnji glas govori joj
da uskoro izvući će se iz morbidnog odnosa,
koji ni ona sama ne razumije.
A tko ga može shvatiti? Tko?!
Ja ne mogu!?
Ali, dobro poznajem Viktoriju,
i vjerujem u nju.
Kada prestane ljutiti se... na sebe,
zrakama prekrasna života osušit će
još toplu lokvicu na stolu,
sebi i Leonu oprostiti će slabost
i čudnost,
u brk nasmijat će se podmukloj sudbini...
i zapaliti vatromet.

POVRATAK NA MRTVU TOČKU

Tko ti je dao dopuštenje
da godinama drmusaš
sferu moga blagostanja?!
Nemoj glumiti nevinašce, dobru dušicu.
Nemoj poput Poncija Pilata
oprati ruke savjesti
i sebi bezočno lagati
da oko mojih naivnih shvaćanja
dobronamjerno podizao si
mrežu zbunjenosti,
dok prešućene riječi slao si mi
s prljavom kišom
i njima zapetljao sve moje moždane vijuge.
Poput bespomoćnog miša
borila sam se s vjetrenjačom,
ali nikada nisam odložila oružje
za zaštitu od tvojih udica,
niti plan da potkožnog glodavca
izguram na mrtvu točku.
Zdrav razum štipkao je svijest
i danonoćno nagovarao me,
da na mreži zbunjenosti
strpljivo izrezujem rupice,
kako bih kad-tad izašla
iz zamke neshvaćanja.

Znaš, snažna sam, i svi me se boje,
ali ja osjećam strah... od tebe.
Sve češće pitam se jesi li doista
poželio odustati
od hoda po suprotnoj strani
mojega života
ili si tek iz narcističke želje za pažnjom
bušio balon moje ukorijenjene čvrstoće,
s ciljem da pokopaš me
u grob vlastita ega.
Znam, jak si, i svi te se boje,
ali, jesi li svjestan da ti strahuješ...
od mene?
Mada moja intuicija stalno oštri koplja,
antene diže do nebesa
i u pravo vrijeme šalje mi upozorenja...
mirno spavaj.
Ne namjeravam izmigoljiti
iz bunkera samozatajnosti
i ljudima iza tvojih leđa obznaniti
da strahujemo... s razlogom.
Ali, odgovori mi (barem jednom!)...
jesi li pri životnoj želji da budeš voljen
(ne kao kralj lavova, nego kao slabašan čovjek)...
i sam upao u mrežu zbunjenosti? Jesi li?
Kopraš li se u neshvaćanju?

Bole li te sumnje?
Pusti niti proklete mreže...
koja spaja naše misli!!!
Zgrabi ružnu naviku za gušu
i nikada više
ne spominji me... u duši.
Niti u stihovima.
Vratimo se na mrtvu točku,
na kojoj umrijet ćemo...
kao lavovi.
I da, tko ti je dopustio
da godinama treseš
moje blagostanje?!

RIJEČ TIJELOM POSTADE

Nerijetko skockani ubogari kucaju
na vrata moje postojane sućuti
i na moju vremenom isklesanu snagu
pljučkaju gustu smjesu ogorčenja.
Mudročću izgradih kanal zaštite
od tame njihovih garavih duša,
kroz koji smirenim glasom
u njihov kaos udahnujem utjehu, putokaze
i vjerovanje da s tajnim, neizgovorenim mislima
utjelovljujemo pojavnost.
I da slike koje stvaramo pod kopcima...
sutrašnjica će ostvarene spustiti pred nas.
Bože, teško li je zapaliti iskru nade
bez kremenca u volji, bez vjere u duši.
Nakon neuspjelih pokušaja da poljuljaju
moj dragocjeni mir, iz očiju na otirač izljevaju
ocat razočaranja i mrvice misaonih bljuvotina,
koje držahu med škrgutom zuba.
Ulickani bokci pognutih glava odlaze,
da pod svjetlom upale prvu adventsku svijeću,
dok s neznanjem štite grobni mrak u sebi.
A ja, Bože, s osmijehom pletem vjenčić duše
i s radošću u potkožju ponavljam:
"RIJEČ tijelom postade
i nastani se među nama".

BJEŽIM U POEZIJU

Bježim od tebe. Bježim u poeziju,
a kao popudbinu u venama nosim
otrov progutanih izričaja.

U meni vrišti tišina, zaglušuje me,
struže mi po glasnicama,
grebe mi grlo i u sivim vijugama
izaziva mučninu.

Ah, u duši nosim prokletstvo hipersenzbilca.

Bježim od tebe, bježim u poeziju,
da s prešućenim riječima kažem ti
koliko vrijeda me biti rame uz rame,
bez ispružene ruke.

(A licemjerki srdačno i redovito stišćeš šaku.

Vidjela sam. Ja sve vidim.)

Ne uspoređujem se s njom,
jer u njezinoj šutnji skriveno je
loše, ogavno mišljenje o tebi.

U njezinim očima,
mislina, u njezinoj duši... ti si ljigavac.

Nula od karaktera.

Ništica, o koju vješaju se očerupane kokoši.

Nikada iz mojih usta neće izaći gola istina.

Neću ti odati da rukovao si se sa zmijom,
koja svoja toksična gledišta prekriva
debelim, ružičastim naočalima.

Ne mogu ti reći
da naoštrene kandže uvlači
pod gelirane nokte,
a pred rogove učvršćuje pozlaćenu aureolu.
Bježim od tebe. Bježim u pjesmu,
da u nju istovarim privremenu tugu,
sjećajući se da stajao si pored mene,
rame uz rame,
a nisi mi pružio ruku prijateljstva.
Nemaš pojma koliko topline,
iskrenosti i poštenja
utkala bih u tvoj dlan. I u tvoju dušu.
Bježim od tebe. I bježat ću.
Bježim u poeziju,
jer nisam od onih koji svjesno
prijateljima nanose bol.

KASNO JE ZA RADOST

Znam što si učinio.
Hvala ti,
ali nijedno zakašnjelo ostvarenje sna
ne može sastaviti krhotine života,
kojega slomilo je čekanje.
Niti jedno ljudsko biće
ne zaslužuje biti zaglavljeno u čekanju,
i zaboravljeno u prošlosti.
Činjenjem dobrog djela podsjećaš me
da neizlječivo ranjena žena
nikada u sebi nije pronašla snage
da izađe iz prošlosti. Bez čekanja.
A ti si zaboravio na nju.
Prvih godina snovi su bili spasonosni.
Bacali su mi zvjezdasto uže,
pomoću kojega glavu držala sam
iznad valova ubojitih strahovanja da bijeli,
ledeni obraz nikada neću ugrijati
na džepiću tvoje
od znoja mirišljave košulje
i udahnuti radost zbiljskoga života.
S vremenom, zloslutna magluština
uvukla se pod kalotu,
u prostor za snove,
i na već promrzlu nadu spustila je
ledenu santu osviještenja.

Umrla bih od ozeblina...
da nisam prestala osjećati.
Odavno zbio si me u stanje
u kojemu me tuga ne rastužuje,
ali doživjela sam
da me ni radost više ne raduje.
(Mada znam što učinio si.)
Hvala ti, ali ne trebam sažaljenje.
Dovoljno mi je samosažaljenje
što me ni tuga ni radost ne dotiču.
Znam što si učinio.
Veliki ljudi potajice
čine velika djela,
pokušavajući razvući osmijeh.
pod očima koje iznutra suze.
Hvala ti, ali zakasnio si
jer...
ni radost me više ne raduje.

ODA ISKUSTVU

Upao si u koš prepun
zaumnih otpadaka
i pomalo pretvaraš se u humus beskrvnih,
eliminiranih nemira.

Iščupala sam zube slovkastoj udavki,
koja gmizala je glavom, srcem, dušom,
i trovala me čeznutljivim mislima
o tebi.

Ne znajući, ugojila sam je,
pritom uživajući u slatkastom loju toksina.
Poput čeznućem začaranog kockara,
ovisnom o tvome
nedišućem prisustvu,
u titrajima vlastita nepotpunog bića,
na stol nepromišljenosti olako ulagala sam
teškom mukom skucani spokoj.

U igri s tobom gubila sam
smisao postojanja,
a ipak mazohistički dopuštala sam
da pobjeđuješ me blefovima,
i pasivom.

U patetičnim trenucima sramotne predaje
bila sam svjesna da u ovoj nakaradnoj igri
jedina sam koja nije igrala prljavo.

Ni usputno.

Luzerica se gubitkom tješila? Zar?

No, što ako svjetovni gubitak donosi
duhovnu pobjedu,
o kakvoj kukavni materijalist
ni sanjati ne zna?
Iz grotla nadživljenih poraza izlijetala sam
poput drvenog, grafitnog ratnika,
s krilima istkanim od lovorovog lišća
i sa sjajnom aureolom,
koja zasljepljivala ti je oči.
I razum.
Pobjeda je uvijek moja!
Podzemna!
Veća od tvojih shvaćanja!
Od podmuklog života naučila sam
majstorski blefirati.
Iza njegovih leđa,
iz njegova poderanog džepa
kradomice izvlačila sam
velemajstorske trikove
i drhtajima slabosti varala sam
podmuklicu i naivca.
Okrunjena nutrina likovala je pri varkama.
"Oko za oko? Zub za zub?"
Ne, nego trik za trik!
Igrali smo se kockara.
Ti, život... i ja.

Igrali smo igru izdržljivosti.
Život, ti... i ja.
Igrali smo igru mojih moždanih vijuga...
Tko više pati, iskustvom se bogati.
Igrala sam igru... Tvoja sam.
(A bila sam svoja.)
Nisi osjetio
kada izbacila sam te iz igre?
U kozmosu svome još uvijek igram se
s (katkad sabranim,
a češće raspršenim) mislima
i, pokraj koša
punog umnih otpadaka,
pišem odu iskustvu...
i sebeljublju.

SMRT

Pomirila sam se s njom,
pogledala je u rupe bez očiju...
i okrenula joj leđa.
Neka trči za mnom!
Pokušala me slomiti
navraćajući četiri puta godišnje
i odnoseći bitne dijelove mogega spokoja.
Ledenim dlanovima grubo gurala me
od pogreba do pogreba
i uživala prateći moj bezizražajan pogled,
koji gubio se iza natisnutih, crnih oblaka...
ali nije mi izmuzla suze.
Da mi je neizdrživi očaj
njezin teret sručio na leđa
i natjerao me da pognem se...
dostigla bi me.
Ali moj pogled nije slijedio tuđe suze,
koje zablatile su tlo,
jer nisam mogla dopustiti da zamrači nebo
mojih budućih sati, mjeseci, godina.
Ostala sam uspravna, poput stupa od titana.
I požurila živjeti. A smrt...
neka trči za mnom!
Još jednom iznenada ukopala sam se u mjestu,
kada odvratne, mrzle ruke pružila je
prema slatkoj trogodišnjoj djevojčici...

I odvela je u stud.
To nisam...
i nikada joj neću oprostiti!
Zabezegnuta, rastrgana, pogledala sam
u rupe bez očiju...
i okrenula smrti leđa.
Neka trči za mojim mislima!
U njima od nje sakrila sam
lubanju punu šarolikih sjećanja.
Otela mi je mamu, braću, sestru,
mlađahne nećake, najbolju prijateljicu
i njezina sina i...
Ali, živa sjećanja neće mi oduzeti,
jer okrenula sam joj leđa.
Neka trči za mnom!
Neću se njome baviti.
Imam pametnijeg posla.
Hitam... živjeti.

ČUĐENJE U SVIJETU

Duboko vjeruješ da slutnja
okrutnija je od saznanja,
i da više boli. Ne, mili, nije.
Bijes, kojim me iz daljine udaraš,
manje je mučan od spoznaje
da bijegom u sebe tebi olakšavam život.
Tuga, zbog koje noću u tišini zavijaš,
manja je od atoma,
u usporedbi s tajnom
koju od svijeta i od tebe krijem.
Bi li se ikada oporavio kada oživotvorio bi
patetične žalopojke
i suočio se s crnilom
pod mojim očnim kopcima?
Mrakom i tišinom obojala sam
svoju drhturavu nutrinu,
da od tvojih rana i ožiljaka sakrijem
sve što priuštilo bi ti dodatnu bol.
Ljubav je to, mili moj...
neopisiva ljubav,
kada od voljenoga sakrivaš suze
jer ne želiš da poteku i niz njegovo lice.
Znanje je to... kojim uplašila bih te,
kada med mojim trepavicama ugledao bi
panični strah od sučeljavanja...
i prepuštanja.

Znanje je to...
da poput drvenog kolca
ukopala bih se u mjestu
i otresito kazala ti: Ne prilazi mi...
dok onemoćala klonula bih
u zavreću samokritiku;
zubima do krvi grizla ražarene usnice,
koje žarko željele bi
planuti na tvojima.
Znanje je to...
koje tebi ne smije biti otkriveno.
Kunem ti se sobom
da nikada nećeš čuti bezglasani krik,
koji bujicom cijedi se iz očiju,
jer i tada uvjerljivim pogledom odbrusila bih:
Okreni se, i idi!
Mili moj, zar doista tako slabo poznaješ žene?!
Zar ne znaš za lomaču na jeziku,
za žeravice u grudima,
za oštre čavle pod stopalima,
dok energično govori ti:
Nemoj me nazvati. Nikada više!
Zar ne znaš da, dok u sumnji pržiš se,
tu sam, uvijek za... i uz tebe?

A kada doznao bi
da raspadam se kada kažem ti: Idi...
nikada više ne bi me pronašao, niti čuo.
(Ah, nisu pjesnici čuđenje u svijetu,
nego žene koje vole!)
Mrakom i tišinom bojam
svoje uzavrele osjećaje
i ne dopuštam im da te povrijede.

FUČKA MI SE

Odbijam spustiti se u dubinu sebstva
i smeće neraščišćene prošlosti
iznijeti na površinu, sve do sadašnjice.
Ne pristajem kopati po grkim sjećanjima
i opet pokunjeno stati pred opijeno čudovište.
Iako nekoć prestravljena glista
danas vodila bi glavnu, oštru riječ,
i zasigurno ne bi spustila glavu...
odbijam poljuljati
teškom mukom stečeni mi mir duše.
Neću s gađenjem kopati
do potisnutog, pamtljivog vremena,
koje (u inat psiholozima)
uspjela sam zaboraviti.
Neću unezvijereno kopati do tuđeg,
neoprostivog krimena
i prljati iskreni smijeh, sadržajne misli
i prošlošću neuprljane trenutke
samozadovoljne Herkuline.
Neću rovariti po zdravome razumu,
ne bih li iz oporih sjećanja izvukla
traumatične događaje koje,
nakon naštrebanih lekcija o mudrosti,
s podsmijehom šutnula sam
na samo dno važnosti.

Odbijam spuštati se
stubištem organa,
jer pored najniže stuba mahnita zlo,
što trebalo me voljeti... najviše.
Ne, neću se spuštati na nivo
nepromjenjivog monstruma.
Ne, ne idem do dna!
Na dnu oceana nemilih doživljaja,
pod plaštevima iznenađenja,
sakrivene su mentalne zamke,
za one koje privlači dubina.
I kukanje zbog proživljenih grozota.
Ja sam odabrala leđno plivanje,
u društvu svjetlucavih planktona,
ili plutanje iznad uzburkanih dubina.
Bućkam se u zadovoljstvu... i fućkam.
Neću sići do dna sebe,
jer tamo je zlo...
a samo zlu
mjesto je na dnu.

NITKO NEĆE ZNATI

Ponoć već odavno je prošla,
skoro će svitanje neizvjesnosti,
a vatromet zapaljenih misli
ne gasi se.

Zurim u pobjedničku zastavu samoće
i bezglasno preklinjem crni mrak
da zalegne na gnijezdo iskričavih monologa,
koji na ozeblo čelo dodali su
novu boru žalosnicu.

Lijevim dlanom pridržavam ledeni obraz,
stisnutim zubima zatvaram branu za jecaje
i grčevitim gutljajem vraćam ih
na nepresušni izvor razbuktanih nemira.

Moćni su, ali jača sam od svih svojih
inatljivih košmara i lažljivih strahova.

Ne dopuštam da nadglasaju
stupanje kazaljki na ručnome satu.

Kada zvekne me zraka jutarnjeg svjetla,
razbudit ću i podbosti lavovsku narav,
raščešljati grivu, razmaknuti zastore nesanice,
na podbuhlo lice navući ću
masku vrckastoga duha...
i nitko neće znati...

(Isti smo, zar ne?)

LIJEPE, A ZLE

Da sam mogla svom snagom zalupiti
obojani prozorčić, koji klatio se
između naših povezanih duša,
ne bih kroz zamagljeni pogled promatrala
putovanje zlih zvijezda od kašmira.
S dva paralelna kraka njišu se
u smjeru drskog spočitavanja,
iz ugljenih očiju sukljaju opravdane osude,
a iz žučkasto-plavih usta izlijeću im
uvredljivi pjesmuljci i hihoti sprdnje.
Dajem im za pravo, dok i sama
u grobnoj tišini sebe grdim slabost,
koja sakrila je ključ od misaonih lisica,
dok s druge strane morskoga mi okanca
ti unezvijereno tražiš alat,
kojim razbit ćeš morbidnu vezu naših duša.
Na zapešćima već naziru se ljutnje tragovi,
a između ušiju buči mržnja
prema bespomoćnosti...
dok opake zvijezde od žutoga kašmira
sipaju otrovna, ali istinita viđenja
na otvorene rane poljuljanih psiha.
Ah, da sam te bar na trenutak ugledala
kroz rupicu na obojanom prozoru
i poljubila tvoje ružne usnice na staklu!
Ali, nisam!

Zato smiješim se danu
kada duhom Argera
isturpijat ću nevidljivi lanac,
koji vezao je naše nepouzidane duše,
i najzad zauvijek zatvoriti
obojani prozorčić na ćeliji.
Ali, što će mi slobodne misli,
u kojima ugasle bi zločeste zvijezde,
i u kojima nemam
zadržanog tebe?

SLOVKARENJE

Sebi moram,
ali tebi priznati neću,
da u podivljaloj rijeci slova,
koja utječu u ispod prosječnu pjesmu,
nema tečnih,
dubokih osjećaja.

Pri sutonu ovozemaljskog putovanja,
umorom prekinula sam nit

koja povezivala je splav nadahnuća
i prpošna, gorko-slankasta slova.

Skliznula sam s trošnoga splava i
slabašnom koncentracijom
i kontemplacijom

skupljala razvodnjena slova,
koja omlohavljena plutala su
prema obali jalove inspiracije.

Valjda došlo je vrijeme
da zaplivam
što dalje od posljednje točke,
da izronim iz tinte...

i uskrsnem na obali spokoja.

Sebi moram,
ali tebi neću priznati, nikada!,
da bojim se splavariti, plivati,
ali i plutati do obale,
na kojoj izmrvljene godine podigle su

visok, nepremostiv Zemljani zid.
Iskoprcala bih se iz mora zasićenja,
ali u dubini vremenog bitka
više nema usidrenih bova.
Sebi hoću,
ali tebi neću priznati...
da ne znam što ću.
Možda (ipak) sutra
izronit ću iz nemira.

ZIDINE BEZVOLJE

Nisam naučila prigodne riječi,
kojima opisala bih ti valovite osjećaje,
koji zapljuskuju debele zidove potkožja.

Život me naučio dizati,
a ne rušiti blokove opreza,
iza kojih probijam se sama
kroz minirane misli.

Griješila sam,
ali nijedna lekcija
nije bila uvjerljivija od uma,
koji na vagu odluka uteg spuštao je
na pogrešnu,
težu stranu.

Jednom rukom držala sam se
za konop dubokih razmišljanja,
dok drugom rukom
(što dalje od zbrke)
odgurnula sam stav
da ´bitno je očima nevidljivo´.

Jer, griješila sam
tek nakon što tvoju sliku
nepromišljeno poslah srcu.

A srce je glupo.

Srce je divlje.

Srce je neposlušno.

Srce slijepo voli...

I kada s neba neshvaćanja
udaraju munje dvojbi
i padaju gromade razočaranja,
pod nogama otvara se zemlja smisla,
a more sumnji bjesomučno udara
o eksplozivno potkožje,
srce voli.

Eh, da te oči nikada nisu
poslale srce,
danas ne bih žalila
što me iskustvo nije naučilo
koristiti prigodne riječi,
pa pod zidinama potkožja
neuvjerljivo gundam:
Bitno je (bilo)
očima vidljivo.

DAROVI ZA NEVOLJENE

Iz kolijevke krenula sam na put
ulicom zvanom Dolorosa.
Ulicom,
koja ne pripada nijednome gradu,
ni ovome svijetu.
Poput izvanzemaljca među Zemljanima,
s čuđenjem promatrah plastična,
zelenkasta lica čudnih bića,
koja nisu prihvaćala moje darove...
srce puno ljubavi i širok, topao,
iskren osmijeh.
Samoživa stvorenja zadovoljavala je
njihova zagađena nutrina,
iz koje cvičali su i kričali...
da su nevoljeni.
Poput ranjenih vojnika
stupali su meni ususret,
zaobilazili me
(ili gledali kroz mene),
a pod mojim đonovima ostavljali su
od suza sklizav asfalt.
Možda s jednom od mojih frekvencija
mogla sam pronaći kliješta strpljenja,
da sveopće zlopatničko življenje
skinem s križa otuđenosti.
No, pošla sam svojim putem.

Držeći se za kažiprst mudre intuicije,
zaliječila sam žuljeve truda,
razočarenjem zaključala sam
škrinju neshvaćanja,
vijugave promišljaje svela sam
na ravnu crtu,
raznovrsne događaje ukopala
na groblju sjećanja
i odmorište pronašla u magičnoj sferi,
u kojoj tek snovi žive.
Do grobnoga mjesta koračat ću
ulicom zvanom Dolorosa.
Ulicom,
koja ne pripada niti jednome gradu...
ni ovome svijetu.
Sa sobom ponijet ću
neprihvaćene darove...
srce puno ljubavi i topao,
iskren osmijeh.

PRIZNANJE

Ne stidim se priznati
da sanjarenja o nama obuzdam
u uskim labirintima samozatajne duše,
u kojima kukavičluk zdrobio je želju za istupom.

Ne stidim se priznati
da kroz hodnike zavedene, bučne nutrine,
teku vrele bujice kajanja,
što sebi bezočno lagala sam da stvarni su
strasni poljupci u kulama fantazija,
dok pred tvoje patničke zazive bacala sam
teške okove nerazmrsivih slutnji.

Ne stidim se priznati
da za prisne dodire bila sam preslaba,
ali dovoljno jaka da u potkožju podnosim
bestijalnu, jedva izdržljivu bol.

Ne stidim se priznati
da pred crnom sjenom izdahnut ću
posljednje žaljenje, jer šutnjom i krivim navodima
pod našim nogama izmaknula sam cestu,
koja vodila je u opipljiv zagrljaj.

I da, ne stidim se priznati
da opet sažvakat ću papir s priznanjima...
i da do susreta s Koscem voljet ću te
u nama posvećenoj tišini.

LOVINA

Pred tvojim slijepim očima
razotkrivam dušu
i prstima prošlosti mrvim naš trenutak,
u kojemu kaljačom odmaka
prignječio si znatiželju.

Da si osjetio,
kada ti se pikula u glavi zakotrljala,
leptirići intuicije prišapnuli bi ti
da ja sam pobjegulja,
koja usporit će korake
tek kada začuje glas kuražnog lovca.
A ti to nipošto nisi.

Ti si gubitnik,
koji i ne zna što gubi.
Nikada doznati nećeš
da vrijedna sam lovina...

optimistična, lojalna,
zabavna, nenametljiva,
vesela, dobrodušna...

Košuta, s lavljim osobinama,
koja s lakoćom izmigolji iz vidokruga
neodlučnih, kukavnih lovaca.

Rijetki su moju dušu ulovili
u zamku mudrosti.

Tko me upoznao,
ostao je.

Tko nije smogao hrabrosti,
pogurala sam ga
da svojim putem pođe.
Tebi, beznačajnom kmečavcu,
razotkrivam dušu jer,
nakon smrvljenog,
u prah pretvorenog trenutka,
mojim mislima
ne predstavljaš opasnost.
Da si me upoznao,
ostao bi uz mene.
Upoznala sam te,
i odlazim od tebe...
jer, samo odvažnom lovcu dopuštam
da u svagdanjem viđenju čuva me
kao najdragocjeniji trofej.

POBUNA TAME

Ugasila sam televizor, spustila rolete, zatvorila prozor i zavalila se u udoban naslonjač, da pozabavim se pobunom oko kralježnice.

Tamo se okupljaju riječi, koje kod glasnica naišle su na barikade. Neću valjda dopustiti da me provale!

Osupnuta sam marmorima moje mračne strane:

“Volim ga...

kao što biljka voli korijen,

kao što suncokret voli Sunce,

kao što orao voli duga krila,

kao što fetus voli plodnu vodu,

kao što ptic voli gnijezdo,

kao što cvijet voli kišu,

kao što rijeka voli izvor,

kao što moje tijelo voli srce...

u kojemu njegov je dom

Volim ga! Sruši barikade... i reci mu.”

Skočila sam iz naslonjača, upalila televizor, podigla rolete i otvorila prozor, jer moja mračna strana zamukne pod zvukovima krkljanca i danjega svjetla.

Nadasve smeta joj moja sposobnost da ugušim pobunu ljubavi... u sebi.

Ako te ikada sretnem, usprkos preperima u nama, znat ću kako i čime zaštititi moj napadnuti ponos.

(Laž je moćno oružje samoočuvanja.)

JAČA OD MRAKA

Preživjela sam rogate riječi u grlu,
koje nizala sam na kolajnu tajni,
svjesna da, i po cijenu gušenja,
nikada neću dopustiti
da isplivaju na površinu.

Pola života utrošila sam u napor
da pod ruševinama mučne nutrine
upalim osmijeh, koji topio je ledenjake
u grudima poznanika.

Između korica kožnate knjige
vješto skrivala sam plamičke trajne boli
i nagorene stranice nesretna života.

Preživjela sam pijanog nasilnika
i mržnju u njegovim očima,
kada djetinjom pojavom
pred njegovim ustima upalila bih
žigicu postojanja.

Ognjenim bijesom, kao spomen,
u nasljedstvo ostavio mi je
modrice na tijelu i ožiljke na duši.

Preživjela sam teturanja
od humka do humka,
i vraćanja do nakićenih mramornih ploča,
ispod kojih sušila se krv krvi moje,
pod kojima sve gušća magla prekrivala je
slike voljenih ljudi...

I učila me prihvaćanju smrti.
Vjetrovi vjere puhali su mi u cipele
i ohrabivali me
da veselo putujem za vlakom,
punim duša mojih najmilijih,
znajući da jednoga dana
ponovo zagrlit ćemo se
na postaji zvanoj PONOVI SUSRETI.
Preživjela sam utapanja
u bujicama samoće,
kada rušila sam brane na očima
i dopuštala si navale suza,
s kojima otjecale su
kapljice prešućenog otrova.
Nerazmrsive misli
sudarale su se sa zidovima
i poput bumeranga
vraćale se svojim grobovima...
u meni.
Preživjela sam napade čežnje,
moje lažne osmijehe,
mrežastu žicu pod prsištem,
erupcije razočaranja,
noževe u leđima,
potrese pri sahranama,
pljuskove ponižavanja.
I svrdlanje nepovjerenja,
odrone poraza... i... preživjela sam...
među svima biti sama.
(Ako mogu bez mrtvih,
i bez živih moram znati živjeti.)
Preživjela sam saznanje
da božica Higija nije ti sklona

i da od bezosjećajnih patuljaka panično kriješ
ono što očima srodne duše nije promaklo.
Preživjela sam i duboku tugu
što odbacio si mogućnost
da zajedno šutimo tvoje trpljenje...
i da održimo obećanje...
zauvijek, u dobru i zlu.
Pijuckam bijelu kavicu i promatram svoje
prekrasne vanjske i unutarnje svjetove,
i shvaćam koliko sam jaka.
Jača sam od mišljenja svjetine,
jača sam od gubitaka,
od nedostajanja, neispunjenih želja,
od prošlih strahota i budućih nevolja...
Jača sam od mraka...
u sebi.

DVA SLOVA

Usred ljeta zašuštala je jesen
i kiše radosnice pokapale su
Viktorijine podočnjake,
kada po stoti put spremala se
na put bez povratka,
uz zakletvu da nikada više neće se vratiti
tragikomičnoj patnji i brutalnoj ljubavi.
Hladnom distancom i ledenim slutnjama
zamrznuo si skrivenu,
svoju stranu njezina srca,
koja isprekidanim otkucajima
dodirivala je užarena vrata pakla.
Tvoju stranu njezina srca
otapala je nesebična ljubav,
kojom neprestance darivali su požrtvovni heloti
obasipajući je riječima što griju
i spremnošću da za nju hodaju po žeravici.
Zašto si je šutnjom gurnuo
na sam rub očaja?
Čega si se bojao?
Od nje ti nije prijetila opasnost.
Najopasniji za tebe... TI si.
Viktoriju je izjedao tek odgovor na pitanje
jesi li osjetio da bili ste stvarni.
Srodne, blizanačke duše.

Jedno kratko DA...

za nju moglo je značiti slobodu
koračanja po (od sudbine) zacrtanom putu,
znajući da njezinu ruku čvrsto drži
ruka tvoje duše.

Odgovor NE...

srušio bi zlopatničke kule maštarija
i pod ruševinama umišljaja
pronašla bi toliko žuđeni mir, i slobodu.

Zar ti je tako teško bilo
izgovoriti ta dva šugava slova?!

Zar je lakše gledati ju
kako zauvijek odlazi?

Staložena, bez pompe i drame,
ostavlja te u čeljusti noćne samoće,
u kojoj i danja usamljenost pokazuje ti zube,
a u kojoj pronaći ćeš

i kufer pun Viktorijinih zubatih nesanica.

Znaš, nikada joj nitko nije stvorio

žuljeve na mislima

i nad nikoga se nije nadmoćno nadvila
da bi ga oprostom ponizila.

Nitko je nije neoprostivo ranio,
jer nitko joj nije bio važniji od nje same.

Ali ti... tebi se uvijek vraćala.

Vraćala se
da bi u sjeni tvojih bježanja klečala
i poput gluhog prosjaka kumila te
da u uši ubaciš joj...
spasonosna dva slova. DA ili NE.
U njezinom životu bio si... nitko i ništa,
ali njezinoj duši bio si... sve.
Ona, za koju mržnja strana je riječ,
koja ni u primisljima
nije hranila ni ljutnju ni zamjerke,
noćas je odlučno,
ali s oslobađajućim osmijehom na licu,
u tišini sebe zagrmila:
Nikada,
nikada ti neću oprostiti
što si dopustio da te napustim!

GLASNO RAZMIŠLJANJE

U nekoliko godina ispratih
desetak članova uže obitelji.
Mama je bila najstarija.
Srećom, spasila se.
Nije doživjela
da u četiri mjeseca pokopa
dva sina. Moju braću.
I nećake. I snahe.
Nizale su se olovne suze,
sve dok i mene nisu plegli
na bijelu, sterilnu postelju
i u ruku zaboli mi iglu spasa.
Nakon povratka kući,
svako jutro budio me
moj novi unutarnji svijet.
Ono što prije nisam primjećivala,
što se podrazumijevalo,
odjednom je u meni izazivalo udivljenje.
Crveno sunce na zapadu,
kao puzzle poslagani oblaci mammatusi,
Arena, vlati trave, šum razigranog mora,
huk u razbacanim krošnjama...
sve je privlačilo moju pažnju,
poravnavalo bore mrštilice i izazivalo osmijeh.
Danas, nakon povremenih,
neizbježnih uronuća u tužna sjećanja,

brzinom munje okrenem se
ovom prekrasnom životu... i volim ga.
Svim svojim bićem.
Dignem ruke, raširim ih, zagrlim vjetar
i smijući se upitam ga:
Otkud si pak ti došao, a?
Udahnem, izdahnem, i promišljam...
koje je to božansko čudo!
Zrak!
Udisaj, izdisaj...
zrak na klackalici.
Zar ne osjećate zahvalnost?
(Uvijek, baš uvijek
u pitanju su izbori.)

MINUS TRI

Nedovoljno patkastih koraka
pripada mome mesnatom vremenu,
u koje željela bih unijeti
malčice rasterećenija razmišljanja.
(Za kratkotrajnost ne trebam planove.)
Tapkam do naružene slike u zrcalu,
koja mi podrugljivo poručuje
da pomirim se sa možebitnim življenjem...
od danas do sutra.
Između njih gomila je sati,
za kojih gurat ću ostatak života
k samoizliečenju od čekanja. I odgađanja.
Predugo traje maltretiranje
već iscrpljenih osjećaja.
Mukotržno je silno i beznadno voljeti
ispod troslojne maske.
Neprilagođena u svijetu,
prilagodila sam se izopačenoj,
rušilačkoj vezi, koja introvertiranoj duši
pruža natruhe zadovoljstva,
neprihvatljivo primitivcima. (I meni.)
Danonoćno hvatam se u koštac
s trostrukim emocijama.
Iako naša romansa nema dijagnozu,
bolesna je. Teško. Ali izlječivo.

Treba joj dugotrajna samoća...
da ozdravi.
Treba joj neprekinuta tišina,
jer tišina u tvojim ustima,
ispucava tugu
u moje neispavane oči...
pune tvojih slika.
Tišina za tvojim stisnutim usnicama,
u mojim ustima potiče
sumanuto ponavljanje
tvojega imena.
Tvoja tišina ranjava agresivnije
od s mržnjom izgovorenih riječi.
Silnike i grubijane oštrim pogledom
pribijem uza zid,
ali tvoja tišina podmuklo mrcvari
moje gotovo nepodnošljivo biti.
Trebam samoću...
punu mojih tišina.
I to baš sada kad ponestaje mi vremena
za velike planove
i kada nemam izbora,
doli živjeti u trenutku...
bez maski, bez besanica...
i bez tebe u pjesmama.

BEZ TEBE

Izađi iz moje glave, molim te.

Bez tebe...

iz svakog osjećaja

sinuo bi topli osmijeh

i bez prestanka blistao bi

nad uravnoteženim dahom.

Bez tebe...

valovite bore mrštilice

umrtvljeno zalegle bi na čelo

i stopile se s morem zadovoljstva.

Bez tebe...

stopala ne bi bila kao smrt hladna,

nego ugrijana novim tenisicama,

koje cupkale bi put zaslužene sreće.

Bez tebe...

olovka mi nikada ne bi pala na pamet,

a bdijenja, u klinču s patnjom,

nestala bi u prašini mahnitih sjećanja.

Pjesme bi zamrle... a ja bih oživjela.

Izađi iz moje glave, molim te.

Bez tebe pod kožom ne bi teturali

uspaničeni trnci,

a pri pomenu tvojega imena,

ne bi se uključile sirene upozorenja

da nadolazi neizdrživa bol.

Bez tebe oči ne bi nepodnošljivo pekle,
u sebi skrivajući lance tuge,
i lažući naivnome svijetu
da iza njih izmjenjuju se radost i veselje.
Bez tebe...

ne bih se sramila brazdama,
koje protežu se do sljepoočnica
i u luku spuštaju i skupljaju
iznad sve tanjih usnica.

Bez tebe glava ne bi bila teža od tijela,
srce ne bi preskakalo otkucaje,
a duša ne bi nervozno tragala za smislom.
Bez tebe...

bezbrižno sjela bih u zračni vagon,
koji putuje prema koncu života.
Izađi iz moje glave, preklinjem te!

KRALJICA RAVNODUŠJA

Provukao si se pored zbijenih stražara,
kroz rupicu mog (od opreza) škiljavog oka
i nesvjestan dopluta
do bridova kamenog srca,
koje, odmakom od ljudi,
rashlađivala sam
pod maskirnim grudima.
Vrelim bezglasjem
nagovarao si bezosjećajno srce
neka otvori se, neka zavoli,
kao što tvoje goruće srce zavoljelo je
mene.

Otresitim mislima šaputala sam ti
da ljubav je slaba, ranjiva,
a moje srce puno je rana i ožiljaka,
koje zadali su mu oni
što voljeli su me kao i svi dvoličnjaci...
neiskreno.

Ni na trenutak nisam ti povjerovala,
ali tvoje vrele laži otapale su slojeve leda,
kojima štitila sam goli život.
Strpljivo otapao si strah od ljubavi,
a kapljice probuđenog zanimanja
golicale su uspavanu maštu...
i namršteno lice
iznenadile osmijehom.

Oživio si za me nepoznatu nadu...
i vrelin riječima održavao je na životu...
čak i kada neprimjetno koprila sam.
S napola otopljenim srcem,
pred prijateljima i neprijateljima
glumila sam
da radošću i veseljem ispunjena je
kraljica ravnodušja,
dok u skrovitim dvorima nutrine
gajila sam misli o danu
kada tvoj vreli dah ispreplest će se
s mojim isprekidanim dahom.
Nada je bila u tvojim
kolebljivim rukama,
sve dok je oklijevajući nisi ispustio
i razbio poput kristalne kugle.
Tada shvatila sam da naše misli putuju
u suprotne smjerove.
Moje misli klizile su iz snova u stvarnost,
a tvoje leljale su između dva sna.
(A meni rekao si da okanim se snova!)

Još katkad, kada koljena zaklecaju,
kada dlan pobjegne na lijevu stranu
grudnoga koša...
pod prstima osjetim štrecanje nade.

Još katkad duša zadrhti kada prene je
tvoj vreli dah na mome ledenom srcu.
Ali, još toliko snage imam,
da nadjačam tvoju kukavičku potrebu
da volimo se u neopipljivim,
neostvarljivim snovima.
Nekoć si na moje lice
perfidno vraćao osmijeh,
ali vrijeme osviještenosti
oduzelo ga je.
Uzalud pušeš u srce,
na koje razočarenje naslagalo je
nove slojeve leda.
S toplom dušom
i s ledenim srcem...
opet sam svoja,
i sama.
Opet sam sretna!

MAGLA

Tražit ćeš ti mene...

kada na stolu sve čaše budu prazne

i sve barske stolice hladne,

a tvoja ruka posegne

za još jednom bocom vina,

dok konobar u bravi okreće ključ.

Žalit ćeš ti za mnom...

kada nad oči objese se mlitavi kapci,

usnice kad pretvore se

u nepomičnu ravnu crtu,

a izlizane, dvobojne cipele zalijepe se

za uglancani pod.

Tugovat ćeš ti zbog nas...

kada ostaneš sam kao olinjalo pseto,

nezanimljiv kupcima jeftinih zadovoljstava,

nepotreban samoljubivim igračima

prljavih igara

i sprdnja pticama rugalicama,

kojima smiješi se dug život.

Plakat ćeš najzad i ti...

kada duboko u sebi osjetiš

da moja duša otrgnula se od tvoje,

onoga časa kada shvatila sam

da danonoćne bolne rane

sama sam si zadavala...

živeći u magli očekivanja.

A ja?

Počela sam nas zaboravljati....
dok tapkala sam za tvojim tragovima,
kroz gustu maglu zabluda,
i bezglasno u sebi zavijala,
tražeći način da barem na jednu sekundu
glavu prislonim na tvoje grudi.
Počeo si ponirati u zaborav,
kada shvatila sam
da za me nikada nisi postojao,
osim u magluštini mašte.
Da naričući otišla sam s mjesta,
na kojemu nikada nisam bila.

Tražit ćeš, tražit ćeš ti mene...
ali, i ja sam... magla.

Samo nekoliko riječi

Možda bi se ova zbirka mogla nasloviti i ovako: Ja još uvijek plačem, mogla bi, ali nije. Slavica Juhas u svakoj svojoj suzi, u razočaranom trenutku i splasnutom osjećaju prevarene fantazije i nerealiziranom odnosu jača je od mraka koji ju pokušava uvući u svoje postojanje. Mračno, puno nesreća i zamki koje ubadaju, odnose voljene ljude, lica zamagljuje i bodu prijetnjama. Jača je.

Suzama ispunjene su njezine riječi, rime kojih ima i nema, njezini pogledi, daljine, dani... Noći? Međutim, Slavica i dalje poštuje život tvrdeći da je lijep pa makar bio on ispunjen mnogim osobnim tragedijama, natrpan bolnim do neba (ne)pravednim odlascima i podlostima sklon. Onda se dogodi „bijeg“, u maštu, u zamišljanja idealnoga, žudi se za nečim (nekim) prošlim, onim što je postojalo ili se tek izmaštalo. Dogodi se... poezija. No, tko bi mogao bez nelagode barem ili silnoga straha mirno okrenuti leđa rupama bez očiju, dubinama nepostojanja koje su nju pokušavale slomiti? Tek rijetki.

Ono ružno i bolno, nesvakidašnje jer je prepuno neželjenih odlazaka, prepuno smrti, već ju je pogodilo, ali nije slomilo; izranjavalo ju je, ali je ona i dalje živahno prepuštena ljepoti sjećanja i voli svoj život intenzivno mu se prepuštajući.

Traži li (ili je tražila) svoga princa na bijelome konju?

Znače li sjećanja tek žal za mladošću, žal za odabirima, za ostvareno-neostvarenim ljubavima? Ili je to tek poetska potreba da zabilježi svoje drhtaje, svoju snagu i slabosti, svoje nadvladavanje svakodnevnosti? I tko to šalje bijele

mravce pod njezinu kožu da je u noćnim bdijenjima napadaju i muče? I uvijek su u pitanju odabiri. Njezini. Naši. Svake večeri pred zaspivanje zaželjeti dobre snove neprisutnima, raznježiti se prolazeći poznatim parkom, pomilovati sliku u mislima... A možemo i gluho tuliti svoje tuge, boli i nesretnu sudbinu proklinjati jer nas je lišila osoba koje smo voljeli. Koje su bile naše.

Slavica Juhas odabrala je razotkriti mogućnost prihvaćanja onoga što je danas, što nas okružuje, uznemirava, opterećuje i tješi. Ipak je (šapuće ona svakome tko je pročita) lijep ovaj naš jedan jedini život ljudski. I kada je sunčano, i kada kišne kapi tuguju po prozoru, i snijeg kada pada negdje daleko, a more kada slano udara valovima o kamen i raspršuje se u tisuću sitnica. Zastave i dalje trepere na vjetru. Vrebaju. A ljubav? Zar se poezija ne odnosi najčešće na ljubav? Da, ima i ljubavi. Samo je treba pronaći. Ili pak od nje pobjeći?

Zlata Knez

Bilješka o autorici

Slavici Juhas ovo je osamnaesta zbirka pjesama. Do sada objavila je sedamnaest zbirki pjesama: Moj dvoboj, Crveni snovi, Slane kiše, Bijeli papaveri, Nikada nisam, Bulevar umišljaja, Nebeska frula, Vrata vječnosti, Tvoj anđelak, Spakirani osjećaji, Šaptom napisano, Ruševine Ganglota, Viktorijin plač, Istek vremena, Doba besplodnog duda, Sirota i Zgodno nezgodna.

Zbirke pjesama Bijeli papaveri, Nikada nisam, Bulevar umišljaja, Nebeska frula, Vrata vječnosti, Tvoj anđelak, Spakirani osjećaji, Šaptom napisano, Ruševine Ganglota, Viktorijin plač, Istek vremena, Doba besplodnog duda, Sirota i Zgodno nezgodna objavljene su i u digitalnom izdanju.

Sadržaj:

<i>BIT ĆE BOLJE</i>	06
<i>GOVOR PERA</i>	07
<i>LUDARA</i>	08
<i>SOJENICA</i>	09
<i>VARKA IZGLEDA</i>	10
<i>PRIGNI UHO</i>	12
<i>POŽELI MI SREĆU</i>	13
<i>SMETNJA U POGLEDU</i>	15
<i>SOL MORA I SUZA</i>	16
<i>BIT ĆE BOLJE</i>	17
<i>KAO IZ KABLA</i>	19
<i>KAZAMAT</i>	20
<i>NIŠTA NIJE SLUČAJNO</i>	21
<i>ONA JE</i>	23
<i>SVETA FOŠKA</i>	25
<i>VIKI</i>	26
<i>DUH IZ SJENE</i>	29
<i>PRVA I POSLJEDNJA</i>	31
<i>REQUIEM AETERNAM</i>	32
<i>ZAUMNA BIĆA</i>	33
<i>MALI ISUSE...</i>	35
<i>OPROŠTAJNI PLES</i>	36
<i>KRIŽ SAMOĆE</i>	37
<i>SVE</i>	39
<i>ČEDNOLJUPCI</i>	41
<i>POD OKRILJEM EGA</i>	42
<i>IZMEĐU KORICA</i>	43
<i>KRALJICA RAVNODUŠJA</i>	45

<i>MOŽDA NIJE KASNO</i>	47
<i>SPARKLY TAMNICA</i>	49
<i>BIJELI MRAVI LJUBAVI</i>	51
<i>NE MARIM</i>	53
<i>PRKOSNE OČI</i>	55
<i>KATHAROS</i>	57
<i>NEODLUČNOSTI</i>	61
<i>ZASTAVE</i>	64
<i>DISKRETALIJE</i>	66
<i>AKO STANEM</i>	69
<i>PROLOVOŠKE OLUJE</i>	72
<i>VIKTORIJA</i>	75
<i>POVRATAK NA MRTVU TOČKU</i>	78
<i>RIJEČ TIJELOM POSTADE</i>	81
<i>BJEŽIM U POEZIJU</i>	82
<i>KASNO JE ZA RADOST</i>	85
<i>ODA ISKUSTVU</i>	87
<i>SMRT</i>	91
<i>ČUĐENJE U SVIJETU</i>	93
<i>FUČKA MI SE</i>	97
<i>NITKO NEĆE ZNATI</i>	99
<i>LJEPE, A ZLE</i>	100
<i>SLOVKARENJE</i>	102
<i>ZIDINE BEZVOLJE</i>	105
<i>DAROVI ZA NEVOLJENE</i>	107
<i>PRIZNANJE</i>	109
<i>LOVINA</i>	110
<i>POBUNA TAME</i>	112
<i>JAČA OD MRAKA</i>	113
<i>DVA SLOVA</i>	117
<i>GLASNO RAZMIŠLJANJE</i>	120
<i>MINUS TRI</i>	122
<i>BEZ TEBE</i>	124

<i>KRALJICA RAVNODUŠJA</i>	<i>127</i>
<i>MAGLA</i>	<i>130</i>
<i>ZAVRŠNA RIJEČ</i>	<i>132</i>
<i>BILJEŠKA O AUTORICI</i>	<i>134</i>
<i>SADRŽAJ</i>	<i>136</i>

Slavica Juhas

JAČA OD MRAKA

Nenad Grbac

Srednjaci 22, Zagreb

*Mob: **099 / 599-24-34***

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Juhas, Slavica

JAČA OD MRAKA

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-353-6